

Transskription af:

Obscuritas

7:5 Disciplens søn: Broderskabet af kosmos?

Vært og tilrettelægger: Louise Lindblad

Medvirkende: David Lindekilde, erhvervspsykolog. Mikael Rothstein, religionshistoriker, Syddansk Universitet

Redaktør: Rikke Caroline Carlsen

Intro: Du lytter til en podcast fra Nationalmuseets mediehus, Vores tid.

Louise Lindblad: Jeg tænder lige optageren her. Det er lørdag den 15. Juni. Jeg skal til at se TV avisen. Jeg sidder her hjemme i min stue. Tidligere i dag præsenterede forsvarsminister Troels Lund Poulsen Beredskabsstyrelsens råd til alle os danskere. Velkommen til TV-Avisen her 18.30.

Troels Lund Poulsen: Myndighederne anbefaler, at man som borger og husstand er i stand til at klare sig selv i tre døgn i tilfælde af en krise.

Tv-avisen: Danmark kan blive ramt af angreb eller naturkatastrofer, så derfor bør vi alle sammen have bl.a. mad og vand til mindst tre døgn, lyder det.

Louise Lindblad: Ja, det er sgu lidt vildt. Altså, jeg kan jo ikke lade være med, når jeg kigger ud i verden lige nu at tænke at alle Orthons budskaber fra dengang virker uhyggeligt aktuelle.

Orthons stemme: Systemerne efter systemer vil bryde sammen og systemer efter systemer vil skabes.

Louise Lindblad: Gennem snart et år har jeg fulgt David Lindekilde, mens han har genbesøgt en barndom præget af koldkrigsfrygt og meddelelser fra det ydre rum om jordens snarlige udslettelse. Undervejs er verden omkring mig kun blevet mere usikker og utryg, og nu sidder jeg pludselig med en følelse af, at historien er ved at gentage sig. Når jeg kigger ud i verden, ser jeg et sted, hvor

bomber regner ned over børnehospitaler. Hvor krig er vendt tilbage til Europa, hvor mere end 100 millioner mennesker er tvunget på flugt. Hvor Putin sidder tungt på magten i Rusland. Hvor Trump version 2 måske snart bliver en realitet. Og hvor klimakatastrofen truer vores alles fremtid. Jeg ser også, at USA igen har fået UFO'er på dagsordenen. Flere piloter har rapporteret om uidentificerede flyvende objekter i luften. Alt vi mangler er jo bare røsten fra himlen.

Orthons stemme: På en sådan måde, at hjernefunktionen kan opfatte en firedimensionel verden. Nøjagtig som jeg har lært jer. Og at I med jeres bevidsthed kan styre den i kærlighed over for Gud og næsten.

Mikael Rothstein: Så Orthon kunne godt have gjort sig i dag.

Louise Lindblad: Mit navn er Louise Lindblad. Skal vi gå i gang? Det du lytter til her, er sidste episode af Disciplen søn.

David og Michael, velkommen til. Det er blevet tid til, at vi skal have de sidste ender bundet sammen. Godt at se jer begge to og i samme rum. På min hjemmebane i mit lille lydstudie på Nationalmuseet i København mødes David og jeg med religionshistoriker Mikael Rothstein for at fortælle ham om de ting, vi har fundet ud af. Og hvor starter vi lige? Jeg er begyndt at samle det her kæmpe puslespil. Jo altså. Davids mor Birgit, bliver aktiv i Orthonbevægelsen umiddelbart efter dommedags floppet i 1967. Her starter hun sin egen lille Orthon-kreds på Fyn, hvor rum profeten Knud Weiking kommer adskillige gange i årene frem.

David Lindekilde: Og den her plet lige her. Det var her, budskaberne blev lokaliseret.

Louise Lindblad: Der bliver leveret nogle og tyve budskaber fra Orthon i stuen på Stationsvej 2, få meter fra værelset, hvor David bliver hjemmefødt i 1970.

David Lindekilde: I den seng lidt over et natten efter juleaften.

Louise Lindblad: Vi har også fundet ud af, at Davids barndomshjem nok er et mere særligt sted, end David lige har været klar over.

Dorthe Lindekilde: Så er det vigtigt, at Lars han bor der stadigvæk, fordi det stadigvæk er Orthons sted.

Louise Lindblad: Faktisk tyder alt på, at hans mor mente, at der fra stuen i huset er en portal direkte til kosmos.

David Lindekilde: Der er hul hele vejen op til til til universet.

Louise Lindblad: David er altså ikke bare vokset op hos sin mor, der fulgte Orthon. Han er vokset op i Orthon hus.

Mikael Rothstein: Du sagde et eller andet før med at Orthon havde været utrolig vigtig for Davids familie. Det havde formet måden man tænkte på, måden man følte på, måden man var sammen på, hvordan man forstod sig selv. Det har ligefrem givet Davids mor en ide om, at huset skulle blive i slægtens eje ude i fremtiden også. Og sådan nogle ting. Men hvad med at vende spørgsmålet om og sige hvilken, hvilken betydning har Davids familie har for Orthon? For Orthon ville jo ikke være der uden. Orthon er et produkt af Davids familie, og selvfølgelig også andre mennesker, men i meget høj grad. Og det synes jeg måske er meget mere spændende. Fordi jeg opfatter guder som sociale produkter. De er også rituelle produkter. Altså den Orthon som dine søskende kan huske træde frem, da Knud Weiking går i trance er jo et produkt af Knud Weikings trance, eller hvad det nu er han har givet sig af med. Det vil sige, at man inden man gennemfører et ritual, nemlig at nu skal Knud gå i trance. Og resultatet af det er guden. Det starter ikke med guden. Guden er et produkt af ritualen, og derfor kan vi sige, at det sociale fællesskab, der promoverer ideen om Orthon, er en forudsætning for, at Orthon overhovedet kan omtales.

Louise Lindblad: Okay, så det jeg hører Mikael Rothstein sige, er ingen Orthon uden Birgit. Var Davids mor måske i virkeligheden i de senere år en af hovedpersonerne i Orthon-bevægelsen? Var hendes gode og rene hjerte måske ligefrem med til at forme budskaberne?

Mikael Rothstein: Altså det lyder måske lidt skørt, men meget ofte vil det være sådan, at analysen gør, at man i stedet for at fokusere på den religiøse leder som omdrejningspunkt for sådan en gruppe, der kan man korrigerer og opdage hovsa, den virkelige altså, det er virkelig den virkelige impuls til det her kommer sgu fra nogle kernemedlemmer af gruppen omkring vedkommende, som er dem der forsyner, ikke. Så måske kan vi tænke den tanke, at Birgit har været mere instrumentel end hun selv har været klar over det og vigtigere for selve Orthon-fænomenet end end det, der umiddelbart byder sig til, hvor det er Knud Weiking, der får æren, ikke.

Louise Lindblad: Jeg fortæller også Mikael om min egen oplevelse af måske lidt at miste jordforbindelsen undervejs. Altså, jeg ved jo godt, at David ikke er den nye Jesus eller noget i den dur. Jeg tror heller ikke, at han har særlige evner eller healende hænder, men jeg har alligevel taget mig selv i at kigge på ham, når han har siddet der i stuen på Stationsvej 2 og få lidt kuldegysninger. Og hvorfor egentlig? Hvorfor er jeg begyndt at lægge noget i, at der kommer nogle signalforstyrrelser på min optager? Det er jo sket før. Hvorfor hæfter jeg mig ved, at Davids fødselsdag er juledag? Masser af mennesker er født den dag. Altså hvis jeg... Hvis jeg skulle blive overbevist om, at der er en forbindelse deroppe til, så var det der. Hvad tænker du om det?

Mikael Rothstein: Jeg tænker, at næsten... Den slags historier knytter sig til, at jeg var lige ved at sige en hvilken som helst religiøs gruppe og et hvilket som helst sted af religiøs signifikans. Du skal bare lige korrigerer lidt og vente til du møder den rigtige person. Der er altid nogen, der har haft de der oplevelser. Der sker altid et eller andet. Der er altid nogle stemninger. Jeg forklarer det med at at vi faktisk påvirker hinanden og kan mærke hinanden som mennesker. Og jeg tror altså, at når

man er det sted og du hører de ting du hører, og du har arbejdet med det i et år, og du har snakket med så mange mennesker osv. Så har du lyst til at mærke noget du har lyst til at forstå noget. Vi får lyst til at møde hinanden.

Louise Lindblad: Inden for etnografi findes der et fænomen, der kaldes 'going native', som kort fortalt er, når forskere begynder at blive som dem, de undersøger, altså indoptager en eller anden gruppe eller stammes traditioner, praksisser, verdenssyn.

Mikael Rothstein: Og det er der en snert af. Det tror jeg. Hvorfor, hvorfor mikrofonen knaser der, ikke?. Det ved jeg ikke. Der ville den hårdkogte rationalist selvfølgelig sige, at jamen, det har den gjort så tit. Det er bare først nu, du opdager det. Fordi du er i den stemning, ik? Men, men men. Altså, jeg synes det er. Det er god læring, fordi det viser os, i hvor høj grad vi som mennesker faktisk påvirker hinanden og derfor har forudsætninger for at forstå hinanden. Mærkeligere er gåturen altså ikke.

Louise Lindblad: Det går op for mig, at jeg nok selv i den her proces har gjort det, troende mennesker gør og har gjort i årtusinder forsøgt at finde mening og sammenhænge i de tegn, hændelser og informationer, der nu engang er landet hos mig. Det er jo nok ret tilfældigt, at jeg kom i kontakt med David. Det ved jeg godt. Men der er en lille stemme i mig, der ikke kan lade være med at hviske, hvad nu hvis? Hvad nu hvis der var en mening med, at Davids og min vej skulle mødes? Og det får mig til at tænke på, hvad Birgit mon ville have lagt i, at det jo i bund og grund er ham hendes søn David, som ender med at viderebringe det Tredje Testamente til offentligheden.

Mikael Rothstein: Den slags små grupper bliver til en form for skal vi kalde det laboratorier eller noget lignende, hvor der bliver sat spot på nogle ting, hvor mennesker træder ekstra klart frem, hvor vi bliver, hvor nogle ting bliver tydeliggjort. Så vi kan også bruge det som en case, der fortæller noget om, hvordan mennesker egentlig er, hvad mennesker egentlig er for nogle, hvordan vi, hvordan vi tænker om ting, og hvordan vi reagerer i forhold til ting, fordi det i de her grupper bliver sat på spidsen. Vi har alle sammen en [rem af huden], men vi er ikke alle sammen, jeg var lige ved at sige trængt op i et hjørne, hvor det er nu, det gælder. Det er nu, det er. Men sådan en gruppe, som Orthon-bevægelsen i Borup har haft, har haft en stemning, en sådan en akut-stemning, en her og nu stemning. Det kan godt være, at det ikke er i morgen, men det er i mit liv, det er her og nu, det gælder. En slags nærforventning. Og det vil sige, at ting bliver tydeligere. Der bliver skruet op for strømmen. Der er i en vis forstand et mere intenst liv, end der er hos os, der ikke har en tilsvarende nærforventning. Det kan vi lære af. Det viser os et aspekt ved det menneskelige, som vi ikke nødvendigvis kan se i alle mulige andre sammenhænge.

David Lindkilde: Så man kan sige, at os, der er sådan er ego, nu kaldte os andenordens et eller andet ind i det. Vi har været tættere på et mini, lillebitte epicenter af noget?

Mikael Rothstein: Ja, altså, det synes jeg godt man kan sige. Altså du som er vokset op i det som andengenerationsmedlem. Altså du har uden at vide det, og fordi du har været vant til det, så har du ikke tænkt så meget over det? Men ja, du er vokset op i et epicenter, et verdenshistorisk

kosmologisk epicenter. Det er faktisk et godt udtryk. Fordi de mennesker har haft en idé om, at det er nu, det gælder. Det er nu, det sker. Det er os, der står med det og den historie, Louise fortæller om stolen, der ligesom er det der punkt, hvorfra kanalen til kosmos er åben. Det giver et grafisk billede på det. Fra dette punkt udfolder det sig, ik.

Louise Lindblad: Et verdenshistorisk kosmologisk epicenter. Jeg kan nærmest se det for mig. Det her hvidmalede hus på Stationsvej 2. Op og ned ad togbanen. Taburetten med det orangerøde velourstof. Punktet i stuen, hvorfra en hvirvlende vibrerende portal til kosmos står vidt åben.

David Lindekilde: [Se hvor vi] står her. Så. Det er den ikke meget for at vise. Ej. Så hvis vi går...

Louise Lindblad: Det er snart blevet tid til, at det sidste punktum i den her fortælling skal sættes. Vi kan komme ned...

David Lindekilde: Ned ad den sti.

Louise Lindblad: Ja, det tror jeg også.

Jeg har hele tiden tænkt, at jeg gerne ville afslutte den her rejse med blikket rettet op mod stjernerne sammen med David. Gerne et sted, der betyder noget, og hvor der ligesom i stuen på Stationsvej 2 måske er bare lidt større sandsynlighed for at mærke en forbindelse til noget større. Så jeg skrev en sms til Martin Thygesen fra Solvoggen for at høre, om han havde et bud. Han kvitterede med et foto af en særlig bakketop ved sit sommerhus på Langø, hvor han selv lige havde siddet og mediteret foran en solnedgang. En bakketop, hvor Davids mor også har siddet flere gange og set solen gå ned, og det kunne næsten ikke være bedre. Jeg tror, derhen, gad vide, hvordan man kommer hen til den?

David Lindekilde: [Der er] en lille vej der.

Mikael Rothstein: Så på Langø og oppe nær Fyns Hoved er David og jeg nu mødtes for allersidste gang. Oven på det, der føles som flere dages regn, skinner solen, denne smukke og stille sommeraften. Insekter svirrer rundt i det lange græs. Lyset er gyldent. Her dufter af græs og hav.

Kravler du over haha. Okay, så skal jeg lige smide alle de her ting ind. Som en anden romantisk komedie kravler vi over et hegn for at komme op til den bakketop jeg tror Martin Thygesen sendte et billede fra.

David Lindekilde: Hvornår har du sidst gjort sådan noget?

Louise Lindblad: Noget? Ja, jeg føler mig meget Crimerider agtig. Hvis man kan tale om særlige energier, så er der helt sikkert nogen i luften. Her hvor David og jeg sætter os på et tæppe.

David Lindekilde: Det er sådan det helt øh. Det er sådan helt overvældende flot.

Louise Lindblad: Ja. Hør hvor stille her er. Der er vand hele vejen omkring os. Solen er stadig varm og langsomt ved at nærme sig horisonten. Her mærker man virkelig, hvor små vi er.

David Lindekilde: Jeg sad og havde sådan et billede af, da jeg sad i toget på vej hjem efter at vi havde snakket med Michael, hvor jeg fik den der billede af den der. Jeg tænker meget i billeder. Så jeg fik det billede af det der epicenter, at min mor har ligesom været en del af, det er min egen tolkning på det, da jeg tog hjem og været en del af det epicenter, at det ikke kun hende der har været under indflydelse af Orthon, men hun har også ydet indflydelse tilbage. Og så er jeg og Dorthe, Lars og andre, vi er jo sådan andengenerations-. Og så sad jeg og tænkte på, at når man er dér, så kan man jo enten, hvis det er et epicenter, der hvirvler rundt. Det var det billede, jeg fik, så kan man jo ende i en karruselmetafor, læne sig ind i for ikke at falde af, eller hvis man læner sig bagud. Så skal man hænge i for ikke at falde bagover. Lige nu der tænker jeg sådan, at jeg landet et sted, hvor jeg ikke behøves hverken det ene eller det andet, fordi nu er det jo bare. Det var jo den måde min mor og Herlev var i verden på. Og det var jo fint. Det var jo deres måde at være på. Og det tror jeg måske også, det, der har, de har smittet mig mest med. Det var, at man skulle være et ordentligt menneske. Og det tænker jeg, at det har jeg taget med mig som et. En måde at være i verden på. Og så har jeg efterladt Orthon, og så tænkte jeg alligevel. Det har jeg jo ikke, jo, for jeg har givet det videre til Mikael. Og nu sidder vi alligevel og snakker om det. Så jeg alligevel bragte det videre på en måde, som...

Louise Lindblad: Du har fundet din egen vej i det.

David Lindekilde: Ja, jeg har bragt det videre på en måde alligevel, jo, det er rigtigt. Så kan det være, jeg tænker, at sandsynligheden er yderst lille, men det kan være der sidder nogen om 500 år og kigger på Orthon. Det tænker jeg godt nok ikke. Men teoretisk set, så kunne det jo.

Louise Lindblad: Og så kommer dit navn til at være der.

David Lindekilde: Ja, ja, ja, det vil være der. En spøjs tanke.

Louise Lindblad: Hvad tænker du, der skal ske herfra? Kommer du til at... Har du fundet? Har du fundet de svar, du søgte? Kommer du til at lukke det her nu? Eller? Eller hvordan? Hvordan kommer du til at gå videre herfra?

David Lindekilde: Altså i forhold til Orthon, så tænker jeg vel nok, jeg kommer til. Jeg ved ikke om jeg lukker det, men heller ikke holde det åbent. Måske bare. Det er jo bare. Jeg synes jo stadigvæk det er enormt spændende hvad det er der gør at at man, for at bruge Mikael's ord, er modtagelig. Det har jeg også tænkt i forvejen. Der er en, der er noget man er åben over for. Det synes jeg

stadig er enormt spændende, hvad det er, der gør, at det lige præcis er den model af verden, et menneske vælger at abonnere på i stedet for noget andet. Men det tænker jeg, at det er sådan generelt min nysgerrighed på verden.

Louise Lindblad: Tror du, vi mennesker har brug for det der, der er så svært at sætte begreb på?

David Lindekilde: Ja, det tror jeg. Jeg tror, at vi har. Vi har brug for et indre og ydre. Orthon's budskaber var jo dommedag. Det tænker jeg, at det var, det var det ydre. Og så var der. At vi skulle være ordentlige og kærligheds- og elske hinanden og have fred. Det kan man sige. Det er det indre og det som, det som Mikael snakkede om, at det var jo eventyr og andet, det tænkte jeg, det er det ydre. Men det indre kan man ikke definere for andre. Det er noget, man oplever selv, og derfor er det også, at jeg tænker, at Dorthé og Lars og min mor har jo oplevet noget, som har været sandt for dem og Martin og Kurt, min far, har oplevet noget andet, som har været sandt for dem. Men det er jo det indre. Det kan vi jo ikke. Det kan vi ikke lave rationelt eller objektivt.

Louise Lindblad: Nu har jeg flere gange gået rundt om den varme grød og nævnte det her med, at du også har haft en oplevelse. Jeg kunne egentlig godt tænke mig, hvis du har lyst at høre dine egne ord. Altså din egen forklaring af hvad der skete hjemme i den stue. Jeg mener det er hjemme i stuen, at du havde den her, din oplevelse. Vil du fortælle om det?

David Lindekilde: Det ved jeg ikke, om jeg vil, men jeg vil gerne fortælle, at det var noget, jeg ikke kan forklare.

Louise Lindblad: Er det for privat?

David Lindekilde: Ja. Det synes jeg, det er. Jeg synes, når jeg fortæller det, så bringer jeg mig selv i et af de hjørner, jeg ikke har lyst til at stå i. Jeg kan ikke beskrive det uden at placere mig et sted, hvor det bliver tolket på som... synes jeg.

Louise Lindblad: Det er et hjørne, som?

David Lindekilde: Det er et af de hjørner, hvor vi mangler ord for at beskrive det. Hvis man ikke vil enten være religiøs eller spirituel. Men, men det var jo en oplevelse af, at jeg ikke er, at man kan sige, det var en oplevelse, der opleves i det det skete som om der var mere mellem himmel og jord. Og det har jeg også oplevet flere gange. Men det kan være lige så vel som Michael siger, at det var også et tidspunkt, hvor der var meget nærvær. Der var meget, der skete. Skal jeg fortælle det? Så må du klippe det ud, hvis jeg ikke vil have det.

Louise Lindblad: På bakketoppen, sker der noget, jeg virkelig ikke havde regnet med. David lukker mig og os med ind i sit allerinderste. Han fortæller mig endelig den fulde historie. Det starter

med, at en frygtelig tragedie rammer familien. Hans papfar, Herlev, mister en person tæt på sig. Umiddelbart efter dødsfaldet sidder David, Herlev og Birgit sammen i stuen på Stationsvej 2.

David Lindekilde: Jeg sad der, og Herlev sad der, og min mor sad der, og de sad sådan i deres stole ved siden af hinanden med lidt afstand og jeg sad sådan i den anden ende af stuen. Og hvad nu, min mor hun sad og pendulerede. Det var hendes måde at prøve på sådan... med et pendul, hvor man prøver på at stille nogle spørgsmål, og så skal de svare... Det har jeg ikke sådan dengang eller nu måske så meget fidus til. Men det gjorde hun så. Og så, så siger Herlev et eller andet. Jeg kan ikke. Jeg kan ikke huske, hvad han siger, men i hvert fald så pludselig har jeg en meget, meget tung følelse i kroppen. Og så siger jeg bare spontant, at han vil gerne have din tilgivelse, Herlev. Og så siger Herlev bare ud i rummet: "Selvfølgelig, selvfølgelig får du det". Og så begynder min mors pendul at svinge den anden vej. Og det var ikke så meget, at det gjorde det. Det var mere den der mærkværdige kropsfølelse, jeg sad med, som forsvandt, da det var det. Og det er det jo. Jeg aner ikke, hvad det var. Det kan jo være, at det var den, som Michael ville sige, at det var den. Der var jo meget følelser til stede i sådan en rum. Tungsindighed, sorg, uforståenhed. Det kan lige så vel være det, vi har fornemmet. Who knows. Nogen tillægger det nogen tolkning. Altså mor og Herlev så det er jo helt klart, som han var der. Det var også de ord, jeg selv sagde. Men jeg ved ikke, om han var der. Det ved jeg stadig ikke. Men det var i hvert fald noget, jeg ikke har. At jeg ikke kan beskrive med med ord, jeg egentlig er tryk ved. Jeg ved ikke hvad. Jeg ved ikke hvad det er. Man kan sige, det giver meget mening for dem. Det skabte... Det var også meget. I nuet var det også meget meningsfuldt, men det skabte også mærkværdighed hos mig efterfølgende. Hvad fanden var det for noget? Og så er den jo efterfølgende blevet mere noget, som andre har snakket om, end jeg har snakket om.

Louise Lindblad: Jeg har selv på egen krop oplevet, hvordan det er at begynde at tillægge nogle ting værdi frem for noget andet. Jeg har oplevet noget, der kunne opfattes som et tegn. Jeg sidder med en følelse af, at David og jeg sammen har nærmet os hans mor. [?].

David Lindekilde: Det var nemlig det.

Louise Lindblad: Telepati. Og nu sidder vi her og følger i Birgits fodspor ved at prøve at skabe kontakt til noget. Det her symbol.

David Lindekilde: Det er jo det.

Louise Lindblad: Ved hjælp af Martin Thygesens metode, som går ud på, at vi mediterer, mens vi for vores indre gentager mantraet "Broderskabet af Kosmos' brødre og søstre, kontakt mig", og det betyder, at vi skal holde af hinanden alle sammen i universet. Det er sådan et kærlighedssymbol. Det synes jeg er meget... Det giver bare god mening. Du kan finde ud af at meditere, ikke?

David Lindekilde: Det kan du da også.

Louise Lindblad: Men jeg har ikke prøvet det. Du ved, hvordan man gør det.

David Lindekilde: Der er mange måder at gøre det på.

Louise Lindblad: Okay.

David Lindekilde: Så det kan du... Jeg har jo aldrig tager... vi har været... jo det kan jeg.

Louise Lindblad: Bare lige sådan let guide, hvad jeg skal gøre. Og så. Og så kan vi prøve at sige det efter at solen er gået ned, og så bare se, hvad der sker. Altså det... Vi skal lige ind igen. Broderskabet af Kosmos' sønner og døtre, kontakt mig. Vi sidder der i mindst tre kvarter, mens solen går ned på himlen. Og endnu en gang tager jeg mig selv i at kigge op og inderligt håbe på et eller andet tegn et sted derude fra.

Poul Grinder-Hansen, fortæller: Sådan slutter sagaen om Disciplens søn. Når verden virker usikker, kan det være fristende at rette blikket op mod himlen. Ja, for tænk, hvis der findes andre planeter og civilisationer derude. Tanken kan virke beroligende, når Jordens fremtid er truet af atomvåben eller klimaforandringer. Davids mor fandt håb i Orthons ord i den kolde krigs tid. Hun håbede på en bedre verden, en mere kærlig verden. En verden, hvor alle i universet holder af hinanden. Selv fluen i vinduet og dræbersneglen i skærehaven fortjener kærlighed. Og det fik de, i huset på Stationsvej 2, Orthons hus, bevægelsens epicenter, hjemmet med Det Tredje Testamente og en direkte portal op til universet, Davids barndomshjem. David skal nu finde sin egen vej i troen. Det er der måske flere, der vil i den kommende tid, for det er nok netop, når krisen rammer og fremtiden synes allermest usikker, at vi griber ud efter noget, der er større end os selv.

Louise Lindblad: Disciplens Søn er produceret af Louise Lindblad for Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen. Jeg vil gerne sige tak til David og Davids familie for tilliden og for også at åbne min verden. Jeg tager det hele med mig.

Outtro: Du har lyttet til en podcast fra Nationalmuseets mediehus, Vores Tid. Følg os på Facebook og Instagram, så får du fascinerende historier og nyt om episoder fra vores mange podcasts.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Obscuritas S7E5: Disciplens søn](#)

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid